

**Text > LÍDIA PÉREZ** és osonenca, perquè va néixer a Torelló el 1997, però ja fa nou anys que també és gironina. Va estudiar biologia i ciències ambientals. Actualment, és professora a secundària i alumna de l'Aula d'escriptura.

### L'hora dels grills

**C**om cada dia, a l'hora dels grills, es posaren a fer el recompte. Les veus ressonants s'entrelligaven amb el carrisqueig uníson dels insectes:

—Hi ha el Joaquim? —cridaven des d'una trinxera.

—Sí! —responien els de l'altre bàndol—. I el Salvador?

—També!

—¡José!

—¡Aquí sigo!

—Narcís! Hi ha el Narcís?

—Sí! Pregunten pel Ramon.

—Aquí!

—¿Sigue vivo, Eduardo? Aquí su hermano —però a l'altra banda ningú va gosar respondre. A canvi, li llençaren un paquet de cigarretes.

S'endugué un cigarret a la boca, i algú l'hi encengué amb un llumí. Feu només una calada, i deixà que el cigarret es consumís entre els dits bruts de fang i pólvora. Contemplava el fum com s'enlairava en una dansa sinuosa, mogut per la brisa del capvespre. El cant dels grills s'intensificava, com si la natura mateixa bullís en plena efervescència. Recordà llavors les nits d'estiu que ell i el seu germà, petits com colomins, es quedaven a dormir al ras per vigilar el ramat. Ell era el petit de tots dos, i temorós de tota ombra i remor, s'arraulia i s'estremia sota la manta. L'Eduardo, per confortar-lo, sempre li deia el mateix: «Luís, no temas, que si los grillos cantan es que la noche está serena». Se li escapà un mig somrís amarg, i es cobrí fort els ulls amb el palmell de la mà.

Aquest espai és fruit de la col·laboració amb l'Aula d'escriptura de l'Ajuntament de Girona i l'Escola Municipal d'Art La Mercè, que s'encarreguen de seleccionar els textos i les il·lustracions entre l'alumnat.